

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-04515/21-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 a 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o odvolání žadatele o informace, spolku Sodales Solonis z.s., IČ: 228 48 347, se sídlem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, jednajícím předsedou Janem Šináglem (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí povinného subjektu Česká televize, IČ: 000 27 383, se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 140 70 Praha 4 – Kavčí Hory, o odmítnutí žadatelovy žádosti ze dne 20. 5. 2022, č.j. LP 4468/2021, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se **rozhodnutí** povinného subjektu Česká televize ze dne 20. 5. 2022, č.j. LP 4468/2021, **ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

Žadatel požádal dne 7. 9. 2021 Českou televizi, IČ: 000 27 383, se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 140 70 Praha 4 – Kavčí Hory (dále jen „povinný subjekt“ nebo „Česká televize“), dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o poskytnutí následujících informací:

- 1) Kolik zaměstnanců, případně i externích spolupracovníků, vyslala ČT na OH do Tokia?
- 2) Kolik z nich bylo techniků, komentátorů, případně členů vedení ČT jako čestných hostů, či jiných pozvaných?
- 3) Jaké byly celkové finanční náklady na jejich pobyt?

4) Jaké byly celkové finanční náklady ČT na OH?

5) Kolik hodin přímých přenosů odvysílala ČT z OH?“

(dále jen „žádost“).

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 22. 9. 2021, č.j. LP 3188/2021, body č. 3 a č. 4 žadatelovy žádosti odmítl s odkazem na ochranu obchodního tajemství dle § 9 odst. 1 InfZ. Zároveň žadatele připsal k bodům č. 1, č. 2 a č. 5 žádosti odkázal dle § 5 odst. 3 a § 6 InfZ na své webové stránky. Téhož dne napadl žadatel rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti odvoláním, na jehož podkladě Úřad napadené rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ze dne 22. 9. 2021, č.j. LP 3188/2021, zrušil a vrátil věc povinnému subjektu se závazným právním názorem k novému projednání. Povinný subjekt žadatelovu žádost v rozsahu bodů č. 3 a č. 4 znovu projednal a rozhodnutím ze dne 20. 5. 2022, č.j. LP 4468/2021, odmítl požadované informace s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s § 9 odst. 1 InfZ z důvodu ochrany obchodního tajemství poskytnout. Uvedené rozhodnutí napadl žadatel dne 22. 5. 2022 odvoláním, ve kterém k napadenému rozhodnutí uvedl: „*Jak opakovaně uvádí UOOU, nelze argumentovat obchodním tajemstvím, je-li jedna ze stran veřejnou institucí*“.

Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí, a proto žadatelovo odvolání spolu se stanoviskem a kompletním spisovým materiálem předložil Úřadu dne 7. 6. 2022.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

Příslušnost Úřadu k vedení předmětného odvolacího řízení byla již vyslovena v předchozím rozhodnutí ze dne 8. 11. 2021, č.j. UOOU-04515/21-2, a proto lze na uvedené rozhodnutí odkázat, neboť v mezidobí nedošlo k žádné legislativní či judikatorní změně, která by měla ve vztahu k České televizi vliv na určení věcně příslušného nadřízeného orgánu k rozhodnutí o žadatelově odvolání.

III.

Věcné posouzení

Z ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyplývá, že podané odvolání musí mít náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu jej napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo s tím, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadeno, platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Úřad na základě řádně, včas a oprávněnou osobou podaného odvolání přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Právní rámec

I přes to, že v předchozím rozhodnutí byl ve vztahu k ochraně obchodního tajemství dle § 9 InfZ právní rámec vymezen, Úřad považuje za nezbytné, a především za potřebné související právní rámec vymežit znovu.

Dle § 15 odst. 1 InfZ platí: „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

Dle § 15 odst. 2 InfZ platí: „*Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.*“

Dle § 9 InfZ platí: „*Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.*“

Dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), platí: „*Obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*“

Dle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z judikatury správních soudů k tomuto ustanovení jednoznačně plyne, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, **z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl.** Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je **nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů**, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo v předmětné věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č.j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č.j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č.j. 5 A 156/2002-25, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74).

Obchodní tajemství **definičně** vymezuje § 504 občanského zákoníku, podle něhož tvoří obchodní tajemství „*konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*“. Pro kvalifikaci určitých skutečností jako obchodního tajemství je nezbytné naplnit kumulativně výše

uvedené podmínky. Důkazní břemeno ohledně toho, zda se jedná o obchodní tajemství (zda byly kumulativně naplněny znaky tohoto institutu), nese „podnikatel“, jemuž náleží obchodní tajemství, tj. vlastník závodu, k němuž obchodní tajemství náleží.

Konkurenční významnost (a) se rozumí především konkurenční výhoda; jedná se o takové skutečnosti, které zakládají pro vlastníka obchodního závodu oprávněnou soutěžní výhodu, což se projevuje v tom, že **má na trhu lepší postavení než konkurence**. Pouze takové běžně nedostupné (unikátní) skutečnosti, které zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu, mohou tvořit obchodní tajemství. Přitom postačí pouze „pravděpodobná konkurenční významnost“, tedy že jde o takové neběžné skutečnosti, u nichž se lze důvodně domnívat, že zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu, respektive v hospodářské soutěži. Konkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejruznější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace apod. Obchodním tajemstvím může být např. i organizační změna u zaměstnavatele, který je podnikatelem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1874/2004).

Určitelnost (b) neboli identifikovatelnost těchto konkurenčně významných skutečností znamená požadavek jejich objektivní vnímatelnosti. Pouze takové skutečnosti, které lze zachytit či popsat ve smyslu vnímatelné podoby, jsou způsobilé tvořit obchodní tajemství. Požadavek určitelnosti obchodního tajemství tak přímo vyplývá z funkčního vymezení tohoto institutu.

Ocenitelnost (c) se rozumí možnost určit jejich peněžní hodnotu – cenu obvyklou (srov. § 492 odst. 1 občanského zákoníku). Není tedy rozhodná hodnota technická, estetická, náboženská či jiná, nýbrž pouze hodnota peněžní.

Požadavek *běžné nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích (d)* je pro vymezení obchodního tajemství klíčový. Např. standardní výrobní či řemeslné postupy, které jsou obecně známé, obchodní tajemství tvořit nemohou; stejný závěr platí i pro obecně dostupné poznatky či informace. **Běžná nedostupnost skutečností tvořících obchodní tajemství představuje jejich nedostupnost nejen ve vztahu ke konkurentům, ale i ve vztahu k osobám, které by mohly konkurentům obchodní tajemství jednoduše sdělit či jinak poskytnout.** Obchodní tajemství sice souvisí s obchodním závodem, jenž je definován jako organizovaný soubor jmění podnikatele, nicméně ochrana investice podnikatele nemusí být ohrožena či porušena pouze obchodníkem-podnikatelem, ale i kterýmkoliv jiným konkurentem. Podstatné je, že mezi vlastníkem obchodního závodu a osobou, vůči které je obchodní tajemství vymezováno, existuje soutěžní vztah ve smyslu § 2976 občanského zákoníku. Proto pojem „příslušné obchodní kruhy“ tak nemusí zahrnovat pouze podnikatele, ale obecně jakéhokoliv soutěžitele.

Obchodní tajemství tvoří pouze takové skutečnosti, které *souvisí s obchodním závodem (e)*, přičemž tato souvislost může spočívat v tom, že jde o skutečnosti související s výrobou, obchodem, distribucí, marketingem, logistikou, jednáním, podnikovou strategií atd. Podstatné rovněž je, že dané skutečnosti se týkají obchodního závodu, nikoliv subjektu, který obchodní závod vlastní.

Posledním z definičních znaků obchodního tajemství je *zajišťování jeho utajení (f)*, a to jak fakticky, tak právně. Faktickými kroky jsou veškerá vnitřně-bezpečnostní opatření podnikatele spočívající v omezení přístupu ke skutečnostem tvořícím obchodní tajemství, **tedy zajištění technické** (trezory, kamerové systémy, alarmy, přístupová hesla), **personální** (omezení osob, které mají k obchodnímu tajemství přístup), případně i **smluvní**, obsahující povinnost mlčenlivosti osob, které mají k obchodnímu tajemství v rámci určité činnosti přístup. Právními kroky jsou zejména pracovněprávní dokumenty (ustanovení v pracovních smlouvách, nepojmenovaných smlouvách se zaměstnanci, nebo ve vnitřních předpisech; to samé též ve vztahu např. ke statutárnímu orgánu či obchodním partnerům). Za obecný pracovněprávní institut sloužící k ochraně obchodního tajemství lze označit i konkurenční doložku (srov. LAVICKÝ, Petr et al. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654): komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022).

Aby bylo lze požadovanou informaci chránit jako obchodní tajemství dle § 9 odst. 1 InfZ je třeba, aby v rámci svého rozhodnutí povinný subjekt každou jednotlivě požadovanou informaci zkoumal, a náležitě odůvodnil ve smyslu výše uvedených znaků obchodního tajemství. Jestliže výše uvedené znaky obchodního tajemství nejsou splněny kumulativně, pak se o obchodní tajemství nejedná, a je tedy nezbytné takovou informaci poskytnout. Důvod pro odepření poskytnutí informací dle § 9 odst. 1 InfZ je vázán na existenci obchodního tajemství *de iure*, nikoli na pouhý názor toho, kdo informacemi disponuje. Ustanovení § 9 odst. 1 InfZ je třeba vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů, kdy na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy, lépe řečeno povinných subjektů vymezených v § 2 odst. 1 InfZ, a na straně druhé pak zájem soukromoprávních subjektů na uchování jejich obchodního tajemství, přičemž je třeba vždy posoudit, který z těchto zájmů v daném konkrétním případě převažuje.

V rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací chráněných jako obchodní tajemství je třeba, aby povinný subjekt specifikoval, které údaje či skutečnosti, a z jakého důvodu pokládá za obchodní tajemství a proč je z tohoto důvodu nelze poskytnout. Každá odepřená informace by měla být rovněž typově vymezena, tzn., že povinný subjekt by měl konkrétně zdůvodnit, v čem spatřuje existenci obchodního tajemství – původ, označení, povaha informace (srov. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 A 113/2016-41 ze dne 29. 4. 2019). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 24/2007-106 ze dne 27. 3. 2008 pak platí, že nepostačuje pouhé „převyprávění“ příslušného ustanovení občanského zákoníku týkajícího se obchodního tajemství, neboť v každém jednotlivém případě je nutné vždy zcela konkrétně uvést, v čem přesně požadované informace naplňují znaky obchodního tajemství, tj. **náležitě a vyčerpávajícím způsobem dané znaky odůvodnit** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 155/2015-195 ze dne 22. 3. 2016).

Je primárně povinností povinného subjektu, jenž trvá na neposkytnutí konkrétních informací z důvodu ochrany obchodního tajemství, aby kumulativní splnění těchto znaků u neposkytnutých informací náležitě zhodnotil. Bez řádného odůvodnění naplnění každého z těchto popsáných znaků obchodního tajemství nelze závěrům povinného subjektu stran nezbytnosti ochrany obchodního tajemství přisvědčit. Povinnost osvědčení kumulativního naplnění všech znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku leží především na povinném subjektu a nelze ji přenášet na nadřízený orgán, který stěží bude schopen sám naplnění hodnocených znaků odůvodnit.

Aplikace na předmětný případ

Povinný subjekt odmítl poskytnout informace požadované pod body č. 3. a č. 4. žádosti z důvodu ochrany obchodního tajemství. V napadeném rozhodnutí ve vztahu k oběma požadovaným informacím nejprve odkázal na doslovné znění § 504 občanského zákoníku a vyjádřil se ke všem zákonem stanoveným znakům, které obchodní tajemství definují.

Ke znaku konkurenční významnosti odkázal na § 2 odst. 1 a § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČT“), a uvedl, že je pro něho postavení v těchto konkurenčních prostředích o to složitější, protože se na něj vedle povinností stanovených obecně závaznými právními předpisy pro všechny provozovatele televizního vysílání (např. zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů), vztahují navíc i povinnosti stanovené speciálními zákony (např. zákon o ČT), které na povinný subjekt kladou výrazné povinnosti, jež jeho konkurenti plnit nemusí. Povinný subjekt se tak v konkurenčním prostředí musí umět dostatečně prosadit a zároveň dostát principům veřejné služby. Povinný subjekt dále uvedl, že musí jednak dbát na účelné a hospodárné využití svých finančních prostředků, které pochází mj. i z veřejných zdrojů a zároveň musí být schopen držet krok s konkurenčními médii. Zcela zásadní položku v celkových finančních nákladech pak dle názoru povinného subjektu představují náklady na získání vysílacích práv. Hodnota finančního plnění vynaloženého v souvislosti se získáním vysílacích práv a rovněž s dalšími náklady spojenými s vysíláním olympijských her má nepochybně konkurenční význam, neboť pokud by konkurenční média měla znalost o výši těchto nákladů, mohlo by to mít pro povinný subjekt za následek ztrátu konkurenceschopnosti v rámci volné soutěže na mediálním a informačním trhu, především z pohledu vyjednávání o podmínkách a rozsahu vysílacích práv.

Ke znaku určitelnosti povinný subjekt uvedl, že tento znak považuje za splněný, neboť informace představující obchodní tajemství je vyjádřena konkrétní výší finanční hodnoty.

Ke znaku ocenitelnosti povinný subjekt uvedl, že tento je úzce propojen s konkurenční významností a představuje pro povinný subjekt soutěžní výhodu při vyjednávání o získávání vysílacích práv. V oblasti sportovních práv se situace v posledních letech rychle mění, zejména pokud jde o nárůst jejich cen, a na tento stav musí být povinný subjekt schopen reagovat.

Povinný subjekt dále uvedl, že považuje obě informace v obchodních kruzích za běžně nedostupné, neboť konkurenční subjekty v oblasti mediálního trhu a audiovizuální tvorby tyto typově totožné informace nezveřejňují ani nesdělují. Naopak tyto informace chrání a považují je za hodné utajení.

S ohledem na povahu požadovaných informací, které jsou využitelné pro hospodářskou činnost povinného subjektu, má povinný subjekt za naplněný i další znak obchodního tajemství, kterým je souvislost s obchodním závodem.

K poslednímu znaku obchodního tajemství, tj. zajištění jeho utajení, povinný subjekt uvedl, že činí konkrétní interní opatření zajišťující utajení těchto vynaložených prostředků, a to tak, že jejich výkazy eviduje ve zvláštní spisové dokumentaci, ke které má přístup pouze omezený počet zaměstnanců.

Ve vztahu k výjimce z ochrany obchodního tajemství zakotvené v § 9 odst. 2 InfZ povinný subjekt v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že požadované informace chrání z důvodu zachování konkurenceschopnosti. Sdělení požadovaných informací, které povinný subjekt považuje za obchodní tajemství, by mohlo vést k porušení povinnosti související s plněním úkolů veřejné služby v oblasti televizního vysílání. Jelikož povinný subjekt plní úkoly veřejné služby dle § 2 zákona o ČT je žádoucí, aby plnění těchto úkolů bylo efektivní, což vyžaduje schopnost prosadit se v konkurenčním prostředí. K tomu povinný subjekt dodal, že toto by bylo stěžejně realizovatelné, pokud by zároveň existovala povinnost zveřejňovat údaje, které naplňují znaky obchodního tajemství. Dále povinný subjekt uvedl, že z hlediska veřejné kontroly nad hospodařením s veřejnými prostředky existují jiné kontrolní mechanismy, které jsou zajišťovány prostřednictvím Rady České televize a dozorčí komise, která je podle § 8a odst. 1 zákona o ČT poradním orgánem ve věcech kontroly hospodaření povinného subjektu a jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány. Povinný subjekt uzavřel, že odepření požadovaných informací nemůže představovat popření účelu § 9 odst. 2 InfZ.

Žadatel v odvolání vznesl odvolací námitku, že nelze argumentovat obchodním tajemstvím, pokud je jedna ze stran veřejnou institucí.

Úřad předně konstatuje, že povinný subjekt při novém projednání věci nerespektoval závazné pokyny Úřadu obsažené v předchozím rozhodnutí a postupoval tak v rozporu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť právním názorem vysloveným v odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu je správní orgán, jenž napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán.

Úřad v předchozím rozhodnutí zcela zřetelně deklaroval, že požadované informace lze považovat za obchodní tajemství pouze tehdy, jsou-li kumulativně naplněny znaky obchodního tajemství stanovené v § 504 občanského zákoníku. Je přitom povinností primárně povinného subjektu, jenž trvá na odepření konkrétních informací z důvodu ochrany obchodního tajemství, aby kumulativní splnění těchto znaků u jednotlivě neposkytnutých informací náležitě zhodnotil a především odůvodnil.

U jednotlivě vymezených informací, jako tomu je v předmětném případě (tj. finanční náklady na pobyt zaměstnanců, případně externích spolupracovníků, a celkové finanční náklady na Olympijské hry v Tokiu) je třeba zhodnotit všech pět znaků obchodního tajemství, tj. konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžnou nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost se závodem a zajištění utajení. Bez řádného popisu, jakým způsobem je každý z těchto znaků obchodního tajemství naplněn ve vztahu k jednotlivě požadované informaci, nelze závěrům povinného subjektu stran nezbytnosti ochrany obchodního tajemství přisvědčit. Povinnost osvědčení kumulativního naplnění všech znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku totiž leží především na povinném subjektu a nelze ji přenášet na nadřízený orgán, který bude stěžejně sám schopen naplnění hodnocených znaků odůvodnit. Jako příklad lze uvést znak zajištění utajení, kdy Úřad bez aktivní součinnosti povinného subjektu není schopen ověřit, zda příkladmo neposkytnuté informace stran výše finančních nákladů na pobyt zaměstnanců, případně externích spolupracovníků, které povinný subjekt vyslal na Olympijské hry v Tokiu, jsou skutečně jako obchodní tajemství chráněny fakticky i právně. K tomu lze odkázat na výše uvedený

komentář k občanskému zákoníku (srov. LAVICKÝ, Petr et al. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654): komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022).

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002-37, č. 654/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106), pokud povinný subjekt zamýšlí ustanovení § 9 odst. 1 InfZ aplikovat a odmítnout na jeho základě žádost o informace, je povinen se s existencí a povahou výše vyjmenovaných znaků obchodního tajemství odpovídajícím způsobem vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o informace. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn.

Z napadeného rozhodnutí je však jednoznačně zřejmé, že povinný subjekt vztáhl svou argumentaci stran kumulativního naplnění všech znaků obchodního tajemství k oběma dotčeným bodům žádosti zároveň, aniž by však rozlišil specifika informací v těchto bodech obsažených.

Úřad nikterak nepochybně důvody, které na podporu ochrany obchodního tajemství uvedl povinný subjekt ve svém prvostupňovém rozhodnutí, neboť minimálně hodnota finančního plnění vynaloženého Českou televizí v souvislosti se získáním vysílacích práv spojených s vysíláním olympijských her má nepochybně konkurenční význam. Současně lze souhlasit s povinným subjektem, že má hodnotu i význam pro konkurenční subjekty, neboť pokud by konkurenční média měla znalost o výši těchto nákladů, mohlo by to mít pro povinný subjekt za následek ztrátu konkurenceschopnosti v rámci volné soutěže na mediálním a informačním trhu, především z pohledu vyjednávání o podmínkách a rozsahu vysílacích práv. Nicméně žadatel po povinném subjektu nepožadoval poskytnutí informace o finančních nákladech vynaložených se získáním vysílacích práv, ale celkové finanční náklady povinného subjektu vynaložené na Olympijské hry v Tokiu a finanční náklady vynaložené na pobyt zaměstnanců, případně externích spolupracovníků, které povinný subjekt vyslal na Olympijské hry v Tokiu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí se primárně zaměřuje na ochranu finančních nákladů vynaložených v souvislosti se získáním vysílacích práv spojených s vysíláním olympijských her, ale konkrétní odůvodnění na základě jakých skutečností nelze poskytnout finanční náklady na pobyt zaměstnanců, případně externích spolupracovníků, a celkové finanční náklady vynaložené na Olympijské hry v Tokiu, napadené rozhodnutí postrádá. Jak již Úřad uvedl výše, informace o hodnotě finančního plnění vynaloženého Českou televizí v souvislosti se získáním vysílacích práv spojených s vysíláním olympijských her má nepochybně konkurenční význam, nicméně tato hodnota bezpochyby nepředstavuje celkovou částku finančních nákladů vynaložených povinným subjektem na Olympijské hry v Tokiu, ale je její součástí, jak ostatně vyplývá ze správního spisu, neboť celkové finanční náklady České televize vynaložené na Olympijské hry v Tokiu zahrnují vysílací práva, náklady vzniklé v Tokiu, mezi něž lze zahrnout žadatelem požadované náklady na pobyt zaměstnanců, případně externích spolupracovníků, a dále náklady vzniklé v České televizi. Nicméně z napadeného rozhodnutí ani ze správního spisu nelze ověřit, jak velký objem finančních nákladů spojených se získáním vysílacích práv tvoří celkovou částku finančních

nákladů vynaložených povinným subjektem na Olympijské hry v Tokiu, a jak velký objem finančních nákladů činí náklady vzniklé v Tokiu a náklady vzniklé v České televizi.

S ohledem na výše uvedené Úřad shledal, že povinný subjekt odmítl poskytnutí požadovaných informací pod body č. 3 a č. 4 ve vztahu k uplatněnému důvodu dle § 9 odst. 1 InfZ na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu stran kumulativního naplnění všech znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku, jenž vyžaduje nezbytná doplnění. Ona diferenciací jednotlivě požadovaných informací je v tomto případě zásadní, neboť povinný měl jak bodu č. 3 tak k bodu č. 4 žádosti vymezit, v jakých skutečnostech požadované informace kumulativně naplňují znaky obchodního tajemství, což neučinil, omezil se pouze na vymezení stran objemu finančních nákladů spojených se získáním vysílacích práv, což však s ohledem na obsah žádosti není odpovídajícím odůvodněním, které by bylo lze považovat za souladné se zákonem a na jehož základě by bylo lze důvodu pro odmítnutí žadatelovy žádosti přisvědčit.

K výše uvedenému je třeba dodat, že judikatura Nejvyššího správního soudu totiž také stanoví, že v případě poskytování informací podle InfZ je možné informaci odepřít z důvodu ochrany obchodního tajemství dle § 9 téhož zákona v případě, že dožadovaný subjekt ji za obchodní tajemství označil předem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37). Jinými slovy, musí být určitá skutečnost za obchodní tajemství výslovně označena již před doručením žádosti o poskytnutí informace. V posuzované věci však Úřad z podkladů řízení ani z vydaných rozhodnutí povinného subjektu neshledal žádnou skutečnost či údaj, ale ani její tvrzení, které by svědčily o tom, že by povinný subjekt požadovanou informaci, resp. její určitý rozsah označil jako obchodní tajemství již před podáním žadatelovy žádosti.

S ohledem na výše uvedené Úřad konstatuje, že **napadené rozhodnutí povinného subjektu ve vztahu k bodům č. 3 a 4 žádosti nedostalo požadavkům** vymezeným v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a v navazující judikatuře správních soudů (např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, či v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 4. 2021, č. j. 15 A 42/2018-30) na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, a proto jej Úřad vyhodnotil jako **nepřezkoumatelné**.

IV.

Závěr

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí shledal Úřad žadatelovo odvolání důvodným. Ve vztahu k bodům č. 3. a č. 4 žádosti shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným s ohledem na nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu, zejména stran naplnění jednotlivých znaků obchodního tajemství dle ustanovení § 504 občanského zákoníku, které vyžadují nezbytná doplnění. Současně shledal, že výrok napadeného rozhodnutí, jímž byly odmítnuty požadované informace, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí, neboť aplikace § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. stran nezbytného odmítnutí žádosti nebyla přezkoumatelným způsobem a v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 a 2 ve spojení s § 12 InfZ a ve spojení s § 68 správního řádu odůvodněna. Je primárně na povinném subjektu, aby svůj postup spočívající v odmítnutí dotčených informací náležitě odůvodnil. Nadřízenému orgánu proto nezbylo než napadené rozhodnutí v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit

povinnému subjektu k novému projednání, jelikož ve věci nemohl sám rozhodnout.

V rámci nového projednání předmětné věci (ve vztahu k bodům č. 3 a č. 4 žádosti) povinný subjekt znovu posoudí charakter jednotlivě požadovaných informací. Pokud povinný subjekt poskytnutí některé z požadovaných informací odepře z důvodu ochrany obchodního tajemství s odkazem na § 9 odst. 1 InfZ, je nezbytné, aby popsal, zda a jak jednotlivě požadované informace kumulativně naplňují jednotlivé znaky obchodního tajemství. Je přitom nezbytné, aby se povinný subjekt zabýval každým ze znaků vymezených v ustanovení § 504 občanského zákoníku ve vztahu ke každému bodu žádosti zvlášť, neboť v případě absence zhodnocení, byť u jediného z těchto znaků, **nelze případnou výlukou z důvodu ochrany obchodního tajemství akceptovat**, a to zvlášť u informací požadovaných v bodu č. 3 žádosti stran celkových finančních nákladů vynaložených na pobyt zaměstnanců České televize, případně externích spolupracovníků, na Olympijských hrách v Tokiu. V případě, že povinný subjekt odmítne poskytnutí informace k bodu č. 4 žádosti z důvodu ochrany obchodního tajemství ve vztahu k finančním nákladům souvisejícím se získáním vysílacích práv, je nezbytné, aby součástí správního spisu byla i žadatelem požadovaná informace k bodu č. 4 žádosti v takové podobě, z níž by bylo lze seznat, jakou částku z celkové částky finančních nákladů vynaložených Českou televizí na Olympijské hry v Tokiu tvoří finanční náklady vynaložené v souvislosti se získáním vysílacích práv. K tomu je nutno pro přesnost podotknout, že žadatelem požadované informace jsou ve smyslu § 17 odst. 3 správního řádu Úřadem uchovávány odděleně mimo spis a vyloučeny z nahlížení do spisu.

S odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. dále Úřad dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil požadované informace vztahující se k výše specifikovaným bodům žádosti poskytnout, a to právě s ohledem na vady zjištěného skutkového stavu a s tím související nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Úřad tak nemohl jednoznačně určit, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro poskytnutí požadovaných informací.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

Praha 16. listopadu 2022

Mgr. Lenka Kopřivová
pověřená zastupováním
vedoucího oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Sodales Solonis z.s., Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, ID DS: u2zs3bk
2. Česká televize, Na Hřebenech II 1132/4, 140 70 Praha 4 – Kavčí Hory, ID DS: weeab8c